

ческа дѣятелностъ изключително чрѣзъ срѣдствата, които правятъ отъ студента наученъ изслѣдователъ. Но както университетитѣ на Франция и Австрия, така и тия на Италия и Русия значително се отдалечаватъ отъ тоя идеалъ и считатъ за своя главна цѣль не да приготвятъ бъдащи учени, а да снабдятъ студента съ научни познания, които би му дали достатъчно теоритическо освѣтленне за бъдащата негова житейска дѣятелностъ. Една отъ най-главнитѣ причини на това различие е, че студентътъ може да бѣде подготвенъ за човѣкъ на науката, за наученъ изслѣдователъ, само отъ професори, които сами сж първокласни учени и изслѣдователи, *Meister der Wissenschaft*, както казва нѣмецътъ, — какъвто е въ Германия всѣки втори *Ordinarius*, но каквито въ другитѣ страни не би се намѣрили нито по единъ между петима титуляри. Че у насъ не може да става дума за подгатвяне хора на науката, е очевидно и то не е обидно за Училището. Не само затова, че между самия прѣподавателски персоналъ нѣма — до тая минута — нито единъ *Meister der Wissenschaft*, т. е. нито единъ, който да е създалъ или прѣсъздалъ своята наука, да я е обогатилъ съ изслѣдвания и открития, които би образували епоха въ нейното развитие. И не само защото Училището сжществува отъ вчера и не разполага въ пълна мѣра нито съ едно отъ външнитѣ материални и културни условия, безъ които не само не може да се създава наука, но и създадената другадѣ и отъ други не може да вирѣе, да сжществува съ оная интензивностъ, при която единствено заслужва името си... ¹

¹ Ний сме на миѣние, че „традицията“ или рутината